

A woman with dark hair, wearing a blue short-sleeved dress, is shown from the chest up. She is looking down and to the right, holding a book with a green patterned cover. The background is a solid dark blue.

IRENA BUIVYDAITĖ

Tikros ir
netikros
seserys

Alma littera

2.

Mano biologinis tėvas paliko mamą dar prieš man gimstant. Gana dažna, komedijų ir dramų kūrėjų pamėgta istorija: herojus turėjo ir žmoną, ir meilužę, kurios pastojo beveik vienu metu. Deja, ponas Benjaminas pasirinko naująją meilę. Metęs nėščią žmoną, užtrenkė senojo gyvenimo duris, o vėliau niekada nepasirodė savo dukteriai, nepasidomėjo, kokia ji, nepaskambindavo net per gimtadienį. Iš viso elgėsi taip, tarsi aš neegzistuočiau. Žinoma, ir alimentų nemokėjo. Mėginau iškvosti mamą, kodėl ji neprisiteisė pinigų, bet ji teigė buvusi be galo įsiutusi ir išdidi, susikrovusi daiktus ir surikusi: „Kad mano akys tavęs daugiau neregėtų! Man nieko nereikia iš tavęs. Visiškai nieko! Pasprink savo turtais ir pinigais, viską tau palieku, bet tu niekada nemėgink susirasti vaiko. Mes išgyvensim ir be tavęs.“ Taip mudvi atsidūrėme Šiauliuose, pas mamos tėvus, kurie svetingai priėmė ir dukterį, o vėliau – ir naująją anūkę. Galiu suprasti motiną ir jos įtūžį – moterys daug prikalba negalvodamos, iš nevilties, kai tą pykčio akimirką atrodo, kad ji viena susitvarkys su viskuo. Bet kodėl tėvas nepasidomėjo savo sukurta gyvybe? Taip nekentė buvusios žmonos, kad nenorėjo matyti nė savo pradėtos atžalos? Žinoma, nesi-

tikėjau, kad jis užeis į namus, juk prigrasintas nesirodyti, bet į mano mokyklą niekas neuždraudė ateiti, tiesa? Vis įsivaizduodavau, kad vieną dieną po pamokų jis manęs lauks prie mokyklos, nusives į kavinę, užsakys didžiulę porciją ledų, paaiškins, kur buvo dingęs ir kodėl iki šiol manęs nesusirado. Kartais taip tą įsikalbėdavau, kad išlėkusi pro duris įsmeigdavau viltingą žvilgsnį į vartus ir virpančia širdimi nužiūrindavau visus tinkamo amžiaus vyriškius. Deja, nė vienam nereikėjo papūstžandės tamsiaplaukės mergytės.

Tačiau vėliau aš įsigijau tėtuką. Kai man sukako aštuoneri, mama ištekėjo už savo išsiskyrusio kolegos Adomo. Jis buvo geras žmogus, mylėjo ir mamą, ir mane. Bet man vis tiek kažko trūko... Ir aš, keikdama save už nepagrįstą naivumą, slapčia vyliausi, kad per kitą gimtadienį jis tikrai pasirodys, ateis, kai man teiks atestatą, vėliau diplomą, pasveikins vestuvių proga ar gimus jo vaikaičiams. Kodėl tai buvo taip svarbu? Kodėl per tiek metų nesugebėjau atleisti tėvui, kad jis nė nepažinęs išbraukė mane iš savo gyvenimo? Tūkstančiai žmonių Lietuvoje, o pasaulyje milijonai, gyvena laimingai, nors nepažįsta savo tėvų. Taip, tiesa, jie gyvena tarsi kitaip ir būti negali, tik ar iš tiesų jaučiasi laimingi?

– Kokia sesuo? Ką jūs čia kalbat? – pagaliau atsipeikėjusi piktai šūktelėjo Jorūnė. Aš net įspėdama pridėjau pirštą prie lūpų ir reikšmingai žvilgtelėjau į gretimą staliuką, kur sėdinti porėlė, laimei, buvo per daug užsiėmusi vienas kitu.

Bet agentė prakalbo tyliau: – Neturiu jokios sesers. Esu vienintelis vaikas šeimoje.

– Tai jums taip atrodo, bet tiesa ta, kad mudvi turime bendrą tėtį, Benjaminą Krukauską, – geraširdiškai paaiškinau, apsimesdama, kad esu priblokšta sesers nežinojimo. – Negi jis niekada neužsiminė, kad turėjo kitą šeimą?

– Kita šeima – jokia paslaptis... Bet tai buvo labai seniai, mano tėvai susituokę jau beveik keturiasdešimt metų... Be to, su pirma žmona tėtis neturėjo vaikų, – sutrikusi lemeno Jorūnė.

– Tai jūsų žinios neteisingos, – ironiškai nusijuokiau. – Kaip matote, turėjo, nes aš sėdžiu prieš jus. Seniai žinau, kas mano giminės, jau nuo tada, kai pati išmokau ieškoti internete. Nebuvo labai sunku – įvedi į paiešką *Benjaminas Krukauskas*, ir išmeta daugybę nuorodų apie populiarų advokatą. O rasti jo šeimos narius – ne ką sudėtingiau.

– Tai kodėl tik dabar užgriuvot man ant galvos? – atsipeikėjusi puolė ji. – Man trisdešimt aštuoneri, vėloka susirasti seserį, kai pusė gyvenimo praėjo.

– Nenorėjau skaudinti mamos, – sausiai paaiškinau. Pradžiai užteks, o vėliau pasigilinsime į priežastį. – Bet, kaip sakoma, geriau vėliau negu niekada, – žvaliai pridūriau. – Beje, man taip pat trisdešimt aštuoneri. – Apstulbusi Jorūnė įsispitrėjo man į akis. – Mano gimtadienis gegužės dvyliktą, – numečiau dar vieną bombą. – O tavo – rugpjūtį. Mudvi skiria vos keli mėnesiai. Tačiau aš vyresnėlė, turėsi su tuo susitaikyti. – Nusijuokiau jausdamasi daug pranašesnė: žinau, kada sesuo gimė, kur mokėsi, ką dirba, kas jos vyras,

kiek vaikų turi, ir dar visokių smulkmenų. O aš jai – visai nepažįstama. Jei tai būtų varžybos, laimėčiau taškais.

– Taip, aš gimiau rugpjūčio šešioliktą, – tyliai prisipažino Jorūnė.

Galėjo ir nesakyti – visus duomenis esu susikėlusį į vieną dokumentą ir moku atmintinai.

– Vadinas, mūsų motinos beveik vienu metu laukėsi to paties vyro dukterų. Tik ponas Benjaminas pasirinko tavo motiną ir mergaitę, o mudvi su mama visiškai pamiršo.

Nusprendžiau kreiptis į Jorūnę „tu“ – juk mudvi seserys, kam tas oficialumas. Tiesa, mano padėtis dėkingesnė – aš visą gyvenimą žinojau apie savo biologinį tėvą, o Jorūnei didžiulis šokas, nenuostabu, kad ji nelabai sumoja, ką pasakyti. Bet man negaila sesers. Prieš susitikdama ilgai gardžiavausi, įsivaizduodama būsimą jos reakciją. Juk aš esu patyrusi didžiulę neteisybę – ją augino tikrasis tėtis, o aš tenkinausi patėviu, todėl dabar džiūgavau nuplėšusi paslapties skraistę.

– Aš... aš nežinau, kodėl tėvas pasirinko mus, – sumikčiojo sesuo. – Matyt, meilė pirmai žmonai praėjo...

– Todėl dukteriai nė neatėjo, – mano juokas įžeidus, ironiškas, kupinas kartėlio.

– Niekas nežino, kaip ten buvo, tik jie... – tyliai, liūdnai ištarė Jorūnė ir staiga pagyvėjusi pasiteiravo: – Kodėl nusprendėte ieškoti manęs, o ne tėvo? Juk jis gyvas. Motina šitaip patarė? – Ji atkakliai kreipiasi į mane „jūs“ tarsi niekaip nenorėdama pripažinti mudviejų giminytės.

– Nepatarė... – Širdį suspaudė sielvartas, bet dėl to mano kartėlis tik dar labiau sustiprėjo ir pavojingai sugniaužė

gerklę. Dar tik to betrūko apsiverkti prieš seserį. – Nes ji jau mirusi, – nurijsi gumulą piktai atrėžiau. – Prieš keturis mėnesius. Širdis.

Klausimas, kodėl pirmiausia neieškojau tėvo, lieka kyboti ore. O ką atsakyti? Ieškojau, susiradau, aplankiau, tik niekas nepasikeitė – jis manęs nepripažino. Tada man buvo gal dvidešimt metų. Nusprendžiau bent pasižiūrėti, kaip tėvas atrodo. Sužinojau, kad jis advokatas, užsiregistravau kaip klientė, paskirtą valandą atėjau į kabinetą...

– Esu jūsų duktė! – išrėžiau be jokių užuolankų. – Dora Krukauskaitė. Ar tai jums ką nors sako? Jūs įrašytas mano gimimo liudijime.

Priešingai nei tikėjausi, biologinis tėvas visiškai nesutriko, neišraudo, nepradėjo mikčioti, veide nesuvirpėjo nė raumenėlis. Advokatas įdėmiai įsižiūrėjo į mane ir atsiduso.

– Turėjau numanyti, kad kada nors tai įvyks, – po ilgos tylos pagaliau ištarė. – Įtariu, kad Dalia čia niekuo dėta. Jūs pati, nepasitarusi su motina ar nepaklausiusi jos argumentų, sugalvojote ieškoti tėvo. Žmogus niekada negali nuo visko apsidrausti. Pasirodo, neužtenka pasirašyti sutartį, kad mudu su jūsų motina neturime ir niekada neturėsime jokių pretenzijų vienas kitam. Duktė nutarė ieškoti teisybės.

Oho, kokia teisininko verta kalba. Iš pykčio man net užkando žadą.

– Neregėtas įžūlumas! – šūktelėjau. – Ne veltui jūs advokatas. Palikdamas mano mamą dar sugebėjote privers-ti pasirašyti kažkokią kvailą sutartį, kad ne tik nereikėtų

mokėti alimentų, bet ir lankyti dukters, jai padėti. Kuo ta kita duktė geresnė už mane? Savesnė? Artimesnio kraujo? Tiek nekentėte mano motinos, kad ėmėte nekęsti ir dar negimusio kūdikio?

Tėvas vėl sunkiai atsiduso.

– Viskas buvo ne taip.

– O kaip?

– Tuokdamasis su Dalia ją mylėjau... – patylėjęs pagaliau tarė jis. – Vėliau aplinkybės pasikeitė... Bet ir skirdamasis nejaučiau jokios neapykantos tai moteriai, juo labiau negimusiam kūdikiui...

– Vadinas, galima viską pataisyti? – ironiškai paklausiau. – Jūs mane pripažinsit, nusivešit į savo namus, supažindinsit su žmona, seserimi, mes visi susėsime prie stalo, išgersime arbatos, pasivaišinsime sausainiais, atvirai išsikalbėsime, o vėliau draugiškai bendrausim? Ak, kaip bus nuostabu!

– Ne, jūs klystat, to nebus, – šaltai pareiškė ponas Benjaminas. – Šis mudviejų pokalbis pirmas ir turbūt paskutinis. Nei mudu, nei mano duktė nebendrausime su jumis. Tam ir ne laikas po šitiekos metų, ir apskritai nėra jokios prasmės.

– Jūs antrą kartą išsižadate savo dukters? – springdama nuoskaudos ašaromis išleminau.

– Neišsižadu, – griežtai pareiškė jis, – nes nėra ko išsižadėti... Geriausiai viską paaiškintų jūsų motina, nes mudu viską aptarėme prieš skyrybas. Tai jos noras... – Advokatas staigiai pakilo iš krėslo. – Atleiskite, jums paskirtas laikas baigėsi, manęs laukia kitas klientas.

– Aš ne klientė, o jūsų duktė! – nebesivaldydama riktelėjau.

– Mergaite, jūs niekada nebuvote mano duktė, niekada ir nebūsite. Ir ne mano reikalas jums ką nors aiškinti.

Jis tvirtai suėmė mane už alkūnės ir nuvedė prie durų.

– Tikiuosi, kad nebesistengsite pasimatyti su manimi, o jei vis dėlto kada nors sumanysite ką nors panašaus, kalbėsiuosi tik dalyvaujant jūsų motinai.

Ir viskas. Durys prasivėrė ir vėl užsitrenkė man už nugaros. Nematydama kelio pro ašaras perlėkiau nustebusios sekretorės kabinetą ir išpuoliau pro biuro duris į gatvę. Tėvas mane išmetė kaip kažkada motiną. Įtūžio persmelkta nė neprisiminiau, kad tai mama susikrovusi daiktus paliko jų namus, bet vis tiek jaučiausi taip pat kaip ji prieš daugelį metų – numesta į purvą ir sumindžiota.

Grįžusi namo, graužiama nuoskaudos ir kartėlio, mėginau papasakoti apie nevykusį pasimatymą su tėvu, vyliausi, kad motina supras mano neveltį, bet, užuot užjautusi, ji labai nusiminė, ilgai sėdėjo tylėdama, įsmeigusi akis į vieną tašką, giliai dūšaudama ir pagaliau susitvardžiusi griežtai pareiškė:

– Niekada daugiau nemėgink jo ieškoti. Girdi, niekada! Tai mano pasirinkimas! Aš taip nusprendžiau. Benjamino Krukausko neturi būti nei mano, nei tavo gyvenime. Pažadėk. Ne, prisiek! Prisiek mano sveikata, kad niekada neieškosi nei jo, nei jo žmonos, nei vaikų.

Tai išdaužusi, mama vėl be galo susijaudino, tamsiai išraudo, rankos ėmė drebėti, smilkiniuose išsišovė pulsuojančios gyslos. Jos aukštas kraujospūdis, širdis silpna. Baimindamasi, kad neištiktų širdies smūgis, pažadėjau...

•

Tačiau mamos nebėra ir priesaika jos sveikata tikrai nebegalioja. Todėl aš čia. Sėdžiu priešais savo seserį, kuri sutrikusi sumurmėjo:

– Oi... Labai užjaučiu. Mano mama gyva, todėl galiu tik įsivaizduoti, kaip jums sunku. Likote viena? Ne, regis, ne viena, – ji reikšmingai žvilgtelėjo į mano vestuvinį žiedą ant kairės rankos.

– Bet juk tai visiškai kitas dalykas, – priešinuosi. – Su vyru nesieja kraujo ryšys. O štai su tavimi...

– Todėl nusprendėte ieškoti manęs... Kadangi motinos nebėra, jos jau neįskaudinsi...

– Taip, tikrai rūpinausi mamos sveikata, nes labai susijaudindavo, vos užsiminus apie tėvą ar jo šeimą.

– Aišku... – Jorūnė prikando lūpą ir susimąstė.

Kurį laiką abi tylėjome. Tiesą sakant, nebesumojau, ką sakyti. Blaiviai mąstant, juk sesuo nieko nežinojo, sąmoningai nekenkė man. Reikėtų keršyti tėvui, nes nebesaisto priesaika mamai. Buvau prigalvojusi visokiausią atpildo planą, bet dabar jie atrodė absurdiški – negi keršysiu septyniasdešimtį perkopusiam senukui? Pažįstu save. Kad ir kaip saldu įsivaizduoti įvairiausius scenarijus, stengiuosi vyti šalin piktdžiugiškas mintis. Jei dieduką ištiks infarktas, mane užgrauš sąžinė, ir kerštas neteks prasmės, nes jo kaina bus paaukota ramybė.

– Tai ką mudvi dabar darysim? – staiga sunerimo sesuo. – Turbūt nesitiki, kad aš iš karto pulsiu su tavimi glėbesčiuotis? – Šiokia tokia pažanga, ji jau sako man „tu“.

Žinoma, nesitikiu. Tačiau ko tikiuosi? Jei jau susiradau ją, tai gal noriu bendrauti?

– Ar žiūri „Nacionalinės paieškų tarnybos“ laidas? – neatsakiusi paklausiau.

Jorūnė papurtė galvą.

– Ne, niekada. Man visada atrodė absurdiška, kaip tokioje mažoje Lietuvėlėje šeimos išsibarsto ir randa vieni kitus tik po kelių dešimtmečių kreipęsi į laidą, kai visi jau seni...

– O aš žiūriu. Matai, ši tema man visada buvo opi. Ir tos paieškos man visiškai neatrodo absurdiškos, nes pačios padėtis panaši. Tiesa, man nereikėjo tos tarnybos, nes visada žinojau, kas mano tėvas, kokia jo šeima, kad turiu seserį... Bet nepraleidžiu nė vienos laidos, stebiu, kaip žmonės susitinka, ar atleidžia jų neauginusiems gimdytojams, ar vieni kitus suradę broliai ir seserys bendrauja. Matau, kad ir mudviem bus nelengva, nes dabar tu atro dai it sugauta daranti ką nors nelegalaus.

– Tai kad tu pati nelabai draugiška – nuo pat pirmųjų minučių, dar neprisistačiusi seserimi, kalbėjai iš aukšto. Pamaniau: še tau, kokia įnoringa klientė. Pyksta, kad pavėlavau, ar šiaip be nuotaikos... Pasirodo, tavo viduje kunkuliavo pavydas, kad tėvas augino ne tave, o mane. O atskleidusi tiesą ėmei elgtis kaip prokurorė, tarsi aš būčiau dėl visko kalta ir reikėtų nuteisti *mane*.

– Atleisk, suprantu, kad elgiausi kvailai, – pripažinau. – Bet tos emocijos... Nenustebčiau, kad tau pasirodžiau ragana, ir tu nenorėsi...

– Leisk apsiprasti, – pertraukė mane Jorūnė ir nedrąsiai nusišypsojo. – Vos prieš valandą nė neįtariau, kad tu esi.

Pasikeiskim telefono numeriais. Oi, to nė nereikia, nes mu-
dvi jau turim viena kitos numerius... Buvai mano klientė,
esi įtraukta į firmos duomenų bazę.

– Tikiuosi, kad ištrinsi ir nesiuntinėsi man kasdien savo
puodų reklamos.

– Gerai jau, gerai, ištrinsiu, bet jei kartais norėtum
puodų...

– Tai tu man suteiksi didžiulę nuolaidą, – pamėginau
įgelti.

– Suteiksiu, suteiksiu, nors tu mane nuvylei – tikėjausi
gero sandorio ir komisinių. Gal vis dėlto pirksi? – pasiteiravo
ji ir staiga graudi šypsena virto šelmiška. – Štai, žiūrėk, labai
geras pasiūlymas, – ji vėl atvertė katalogą ir dūrė pirštu į
pirmą pasitaikiusį paveikslėlį.

Netikėtai man atlėjo. Pasirodo, sesuo draugiška ir net-
gi... sava?

– Tik ne šiandien... – sumojavau rankomis ir taip pat
nusišypsojau. – Beje, kaip minėjau, mano gimtadienis ge-
gužės dvyliktą. Įsidėmėk. Tada ir priimsiu dovanas...

Jorūnė komiškai susiraukė.

– Tokias brangias? Nori, kad bankrutuočiau? – Sesers
akyse žybtelėjo juoko kibirkštėlė. – Gerai, tada ir aš pa-
mąstysiu, ką tu man galėtum padovanoti... Beje, kur dirbi?
Gal taip pat kuo nors prekiauji? Jei jau mes seserys, gal ir
profesijos panašios?

– Deja. Niekuo neprekiuju. Dirbu savivaldybėje pro-
jektų vadove.

– O varge, – Jorūnė nutaisė rūgščią grimasą. – Biuro-
kratė. Tai ką tu man galėtum padovanoti? O, žinau! Pakviesi

dalyvauti kokiam projekte ir abi nemokamai keliausime pas partnerius?

– Būtinai, – žvaliai pritariau. – Aptarsim, kai pasikviesi į svečius mano šeimą – du suaugusius ir du vaikus.

– Nepagąsdinsi, – Jorūnė nusikvatojo. – Retą savaitgalį pas mus nebūna svečių. Taigi keturiais daugiau ar mažiau...

– Puiku, – džiugiai šūktelėjau. – Tai gal jau Kalėdoms užgriūsime. Ką manai?

Ji surimtėjo ir tiriamai nužvelgė mane, matyt, svarstydama, ar nejuokauju.

– Turime viena kitos telefonų numerius, susiskambinsim, – pagaliau pasakė. – Kalėdoms būtų per greit... Juk jau viskas suplanuota...

– Nesupranti juokų? Žinoma, kad Kalėdos – šeimos šventė... Nors... juk mes šeima, ar ne tiesa?

– Tiesa, bet gal susitiksime ramesnėje aplinkoje, paruosime kitus šeimų narius... – sutrikusi pasiūlė Jorūnė, o aš širdyje nusišaipiau: štai kaip išgąsdinau tave. Bet garsiai to nepasakiau, tik pritariau:

– Tu teisi. Kaip šiais laikais patogų – yra feisbukas. Priimsime viena kitą draugauti, pasižiūrėsime nuotraukų... Kad susitikę jau pažintume vieni kitus...

– Tikrai gera mintis, – skubiai pritarė Jorūnė ir žvilgtelėjo į laikrodį. – Atleisk, bet manęs laukia šeima. Vakare žadėjom užvažiuoti pas tėvus...

– Pas mūsų bendrą tėvą? – ironiškai pasitikslinkau.

– Na, taip, – kaltai sumurmėjo ji. – Bet nereikia tos ironijos. Aš tikrai nieko nežinojau apie jo buvusią šeimą. Matyt, ši tema jam nemaloni kaip ir tavo mamai. Neįsivaiz-

duoju, kodėl jis taip pasielgė su tavimi. Tėvas sąžiningas ir garbingas žmogus, klientai neįkalba jo apeiti įstatymus. O pasirodo, kad asmeniniame gyvenime yra spragų... Nė neišmanau, ką jam sakyti...

– O tu nieko nesakyk. Neužsimink apie šį mudviejų susitikimą, – pasiūliau išėitį. Tikrai norėčiau pati, neįspėjusi, vėl išdygti ant jo namų slenksčio. Mamos jau nebėra, ponas Benjaminas nebegalės išsisukti. – Viskam savas laikas. Eikim mažais žingsneliais.

– Taip, žinoma, – sesuo lengviau atsikvėpė. – Tėvams tikrai nereikia to smūgio prieš Kalėdas. Juk ir jie nejauni, sveikata nebe ta... Palaukim, pirmiausia mudvi apsipraskim, o tada žiūrėsim.

Išsiskyrėme pažadėjusios susisiekti. Nepasibučiavome, net rankų nepaspaudėme. Tačiau moterys ir šiaip retai kada tai daro. Žiūrėsim, kaip čia bus toliau. Jei Jorūnė nenorės bendrauti, neversiu. Pamačiau, šnekteleėjau, patenkinau smalsumą, ir gana. Nors ką gi aš apgaudinėjau? Tikrai negana. Man reikia sesers. Visą gyvenimą jos pasigedau, o dabar suradusi noriu išlaikyti.

Važiuodama namo į Šiaulius savo mažąja „Tojota Jaris“, mintyse vis perkratinėjau pirmąjį susitikimą su seserimi. Žinoma, mudvi nepuolėme glėbesčiuotis, kaip matau per televiziją, bet pasikalbėjome beveik draugiškai. Regis, Jorūnė pasirengusi pripažinti mane. Tikrai neturėčiau būti ironiška, nes vaikai neatsako už tėvų nuodėmes.

Ir keista, ir džiugu turėti seserį. Neįsivaizdavau, kaip tai atrodo. Visada draugėms pavydėdavau seserų. Nors mudvi su mama ir buvome geros draugės, bet namuose norėjosi

turėti artimą bendraamžę, su kuria būčiau galėjusi paplepėti apie vaikus, pasidalinti paslaptimis, apie kurias mama nereikia žinoti, pasiklausyti muzikos, kurios mamos karta nesupranta ir nemėgsta, pasitarti, kuo rengtis einant į vakarėlį, kartu apsipirkti, išklaudyti jos nuomonės apie patikusį drabužį. Motinai mirus skaudžiai pajutau, kad esu viena. Nors šeimoje ne pirmos laidotuvės, mirus seneliams ir patėviui šalia buvo mama, ir mudvi kartu dalijomės rūpesčiais, guodėme viena kitą. Per mamos laidotuves visa našta užgriuvo ant mano pečių. Nors vyras padėjo, perėmė visus laidotuvių rengimo reikalus, man labai trūko artimos moters. Tokios kaip... Jorūnė. Tiesa, mudviejų skirtingos mamos, bet jei būtume bendravusios, turbūt sunkią minutę sesuo būtų atsiradus šalia?

Augustui buvau pasakiusi, kad važiuoju į Kauną susitikti su projekto partneriais, nenorėjau, kad jis mėgintų mane atkalbėti, nes, kai nedrąsiai užsiminiau apie tai, kad noriu susirasti tėvą, jis reagavo skeptiškai. „Jei tėvas nenorėjo tavęs trisdešimt aštuonerius metus ir išvijo prieš dvidešimtmetį, nereikia puoselėti tuščių vilčių“, – nukirto jis. Protas teigė, kad vyras teisus, bet širdis nenorėjo pasiduoti.

Namie manęs laukė visa šeima, buvo padengę stalą, paruošę valgyti. Mes visada vakarieniaujame kartu. Darbo dienomis pusryčiauti kartu nepavyksta, nes Augustas išeina anksčiau, vaikai skuba į mokyklą, todėl tenkinamės sumuštiniais, dribsniais, dieną vaikai pietauja mokykloje, o mudu su vyru darbe ar miesto kavinėse. O štai vakare niekas niekur neskuba, paprastai gaminu kokį nors šiltą patiekalą, susirenkame prie stalo, valgome, geriame arbatą

su naminiu pyragu ar bandelėmis, šnekučiuojamės. Savaitgaliais dažniausiai pietaujame pas Augusto tėvus arba jie ateina pas mus. Kol buvo gyva mama, ir ji dalyvaudavo ar kviesdavosi mus visus pas save. Tai ji įpratino mane vakarieniauti drauge. Laimėi, Augusto tėvai taip pat išlaikė šias šeimos susibūrimo prie stalo tradicijas, todėl nebuvo sunku įdiegti jas ir mūsų namuose. Man net keista, kad ne visi šitaip elgiasi. Kai kurių bendradarbių, vaikų klasės draugų šeimose visi griebia kas pakliuvo iš šaldytuvo ir nešasi į savo kambarius, prie kompiuterio ar televizoriaus, kur valgo vieni, įsmeigę akis į ekraną, nejudami skonio, tik prisikimšdami skrandžius. Labai mėgstu šituos vakarus kartu. Gera, kad ir vaikai neskuba pabėgti prie savo kompiuterių, nes baigę vakarieniauti dar pažaidžiame kokį nors stalo žaidimą. Šiandien susirungėme „Uno“ kovose. Penktadienio vakaras – pats geriausias laikas, kai laukia ilgas savaitgalis, nereikės niekur skubėti, bus galima vėliau keltis, todėl leidome Nojui ir Radvilei ilgiau pažaišti. Vainams nuėjus miegoti, prasideda mudviejų savaitgalis, kai įsipilame po taurę vyno ir kalbamės. Vakarieniaudama aš santūriai atsakinėjau į klausimus, ką veikiau Kaune ir kaip sekėsi. Man visada labai sunku apgauti Augustą, nes jis pats niekada nemeluoja ir labai greit išvelgia kitų gudravimus.

– Nagi, papasakok, ką tu iš tikrųjų veikei Kaune, – įpylęs vyno paklausė jis. – Jei, žinoma, tai ne paslaptis. Nes, kiek suprantu, tie reikalai nesusiję su darbu ir projektais.

– Su darbu tikrai ne, bet tai mano senas projektas, kuriam tu nepritarei... – kaltai pareiškiau. – Susitikau su seserimi Jorūne, – be užuolankų išrėžiau.

– Dora... – Augustas priekaištingai palingavo galva. – Juk tarėmės...

– Aš tau nieko nežadėjau, – skubiai pradėjau teisintis. – O sesuo man patiko. Atrodo, kad bendrausim.

– Tavim dėtas, nepuoselėčiau tokių didelių vilčių, – skeptiškai numykė jis. – Iš tų vėlyvų susitikimų paprastai nieko gero nebūna. Ir tose tavo pamėgtose laidose ne visi susibendruoja. Kartais tas pasimatymas studijoje ir būna vienintelis.

– O kartais ir ne. Mačiau laidų, kur ir po metų ar dvejų broliai ir seserys puikiai sutaria. Aš optimistė. Tau patiks Jorūnė, pamatysi. Aš jau pakviečiau ją draugauti feisbuke. Vos įsėdusi į mašiną telefone įsijungiau internetą. Patikrinkim, gal ji jau priėmė mane, tai parodysiu tau nuotrauką.

Įsijungėme nešiojamą kompiuterį, įėjau į savo feisbuko profilį ir, žinoma, radau pranešimą, kad Jorūnė priėmė kvietimą draugauti.

– Matai, ir jai rūpi, – džiugiai pasakiau. Beje, aš ją ir į skaipą pakviečiau. – Nagi žiūrime.

Susiradome sesers, jos vyro, vaikų nuotraukas. Jorūnė turi du sūnus – vienuolikos Beną (matyt, tėvo Benjamino garbei), aštuonerių Joną ir keturmetę dukrelę Barborą.

– Šaunuoliai, ryžosi ir pagrandukei, – įvertino Augustas. Žinau, kad jis visada norėjo trijų vaikų, bet man atrodė, kad užteks ir dviejų. – Bet judvi visiškai nepanašios, – prisimerkęs tarė jis. – Jei nežinočiau, nepasakyčiau, kad seserys.

– Todėl, kad aš panaši į savo mamą, o ji, matyt, į savo.

– Visada maniau, kad tu panaši į tėvą, nes, mano galva, į mamą nelabai...

– Todėl taip manai, kad nesi jo matęs. Beje, tu iš viso nesupranti, į ką žmonės panašūs, – nusijuokiau. – Tavo nuomonė labai dažnai nesutampa su kitų.

– Nenuvertink manęs taip, – juokais išsižeidė Augustas ir spustelėjo „patinka“ nuotrauką, kur visa Jorūnės šeima stovi po palmėmis prie labai žydros jūros.

– Na štai, jie mėgsta keliauti ir, regis, gali sau tai leisti, – pareiškė jis. – Gerai, kad giminės ne vargšai, abi pusės jausis laisviau. – Vyras nusijuokė pamatęs mano smerkiamą žvilgsnį. – Neapsimesk teisuole. Tau ir pačiai malonu, kad esame iš to paties sluoksnio, daug mažiau problemų, nereikės vieniems kitų šelpti.

Juokais niuktelėjau jam į šoną.

– Nebūk snobas. Savas kraujas yra savas, kad ir kokiam sluoksniui priklausytų.

Peržiūrėjome kelis sesers įkeltus nuotraukų albumus, paspaudinėjau „patinka“ ir tuoj pat pamačiau raudoną gaubliuką profilio viršuje – Jorūnė beveik tuo pačiu metu pažymėjo kai kurias mūsų nuotraukas.

– Tavo sesė taip pat pažindinasi su mumis, – nusijuokė Augustas. – Pakviesk ją pasikalbėti, pamatysime gyvai.

Nespėjus pasiūlyti, suskambo skaipo kvietimo signalas, kompiuterio ekrane pasirodė užrašas: SKAMBINA JORŪNĖ.

– Judvi tikrai seserys, – geraširdiškai pasišaipė vyras. – Telepatija.

Spustelėjau ATSiliepti su vaizdu, ir tuoj pamatėme Jorūnę su vyru prie ekrano.

– Na, labas dar kartą, sese, – šypsodamasi šūktelėjau. –
Susipažinkit – čia mano vyras Augustas.

– Malonu, – vienu balsu pasakė tuodu.

– O aš Lukas, – prisistatė vyriškis. – Štai kaip gyvenime
būna – netikėtai prasiplečia giminių ratas

– Viskas tik į gera, – įvertino Augustas. – Matome, kad
ir jūs nagrinėjate mus, ieškote bendrų bruožų.

– Jorūnė visą vakarą dalijosi išpūdžiais, kokia puiki ta
jos sesuo, taigi nusprendėme susipažinti.

Mūsų ketvertukas plepėjo beveik pusvalandį. Keista,
bet kalbos nepritrūko. Baigdami susitarėme pasimatyti po
Naujųjų metų. Pasikvietėme juos visus pas save, ir jiedu
nesipriešindami sutiko.

Taip staiga prasidėjusi giminystė su seserimi įsisiūbavo.
Mudvi vis plepėdavome skaipu, per Kalėdas apvaikščiojo-
me su nešiojamu kompiuteriu namus, aprodėme eglutes ir
kitas puošmenas, pasakojome viena kitai apie savo darbus,
bendradarbius, kasdienybę, dalijomės patiekalų receptais,
jau žinojome, kaip abiem sekėsi mokykloje, kokie dalykai
patiko, kokias knygas ir filmus mėgstame, kokios muzikos
klausomės, netgi kada ir kaip susipažinome su vyrais. Tik
vengėme kalbėti apie mudviejų tėvą ir mamą, nes ši tema
abiem buvo skaudi. Kol kas atsisakiau minties susitikti su
tėvu. Sesers nuoširdumas, draugiškumas, geranoriškumas
užgesino bet kokią norą keršyti manęs neauginusiame tėvui.
Na ir kas, kad gyvenimas taip susiklostė, matyt, buvo lemta.
Užtat dabar likimas su kaupu atlygino už patirtas skriaus-

das – įsigijau nuostabią seserį. Kasryt keldavausi džiugios nuotaikos, apimta pilnatvės jausmo: aš turiu seserį, po vyro ir vaikų artimiausią žmogų, ji mane myli ir supranta, šiandien mudvi vėl pasiplepėsim, pasidalinsim dienos naujienomis. Pavydėdavau draugėms seserų, bet neįsivaizdavau, koks nuostabus jausmas ją turėti.

Įvykiai skriejo artimu šviesai greičiu. Jorūnės šeima apsilankė pas mus sausio viduryje. Susitikome kaip seni draugai ir maloniai praleidome popietę, vaikai taip pat džiaugėsi suradę naujus pusbrolius, pusseseres ir žaidimų draugus. Po to jie pasikvietė mus. Jorūnė gyvena keturių kambarių bute, bet turi sodybą netoli Josvainių. Taigi apsilankėme ir ten. Buvo nepaprastai šaunu. Jau seniai nebuvo taip gerai leidusi laiko žiemą. Važinėjomės rogutėmis, šliuožėme ant padangų nuo stataus šlaito, nusikasę tvenkinio ledą čiuožėme pačiūžomis, po to kūrenome židinį, kepėme dešreles. Nojus ir Radvilė buvo sužavėti kaip, beje, ir mudu su Augustu.

– Dar vis manai, kad man nereikėjo ieškoti sesers? – paklausiau vyro, kai važiavome namo.

– Ne, nemanau. Tu buvai teisi. Dabar manau, kad mums labai pasisekė – įsigijom puikius draugus.

Mes jau planavome vasaros atostogas – galbūt visi patrauksime į Kroatiją. Iš Luko transporto įmonės išsinuosime mikroautobusą ir pirmyn. Turėtų būti labai smagu.